

váltak. A legeslegbelső körben pedig ott vagyok jómagam, akinek aztán ebből a legbelső körből kell mindig újra elindulnia „kifelé”. Ki vagyok, milyen vagyok? Olyan ember, aki figyelmes a változásaira. Belső útkereséseim eredményeként megtaláltam lelkiéletem mai szintézisét a kontemplációban megélhető élményekben, azok feldolgozásában és értelmezésében. A szintézis tudományos hátterét a transzperszonális pszichológia – Carl G. Jung, Roberto Assagioli, Barbara Sommers, Ken Wilber által leírt – eredményei nyújtják. A buddhista meditációs gyakorlatok segítettek eljutni a meditáción túlmutató szemlélődéshez. Szemlélődni annyit jelent, mint megtanulni a lehető legteljesebben átélni a jelen pillanatot. Mindezt úgy tehetjük, ha lemondunk gondolatainkról, elképzeléseinkről, egónkról. Elhagyunk minden magunk alkotta vagy készen kapott illúziót önmagunkról, másokról és Istenről. A szemlélődés a hit imádsága is, mert meg kell tagadnunk, el kell engednünk önmagunkat még azelőtt, hogy a Másik fél megjelenne, és nincs rá semmi garanciánk, hogy meg fog jelenni. Ez a hit ugrása a Másik felé. Jean-Paul Sartre szerint „az egyetlen dolog, ami számít, a teljes elköteleződés”. Ez a lelkiesség erővel tölt el és energizál az evangéliumi eszmények megvalósításának útján, hiszen keresztény voltom és küldetéstudatom sem kopott meg!

Ez a lelkiesség volt képes megtartani, segített felegyenesedni az olyan nehéz pillanatokban, amikor meglegyintett a munkanélküliség, az egzisztenciális ellehetetlenülés réme. Ez a lelkiesség adott erőt, hogy kivárjam azt a nehezen érkező pillanatot, ami a nulláról újra felépíthető jövő reményét felcsillantotta. Most ebben a boldog és kiegyensúlyozott folyamatban élek. Új munkahelyen, új szakterületen, kezdőként, de az élettapasztalatom és tudásom átadásának lehetőségével vehetek részt emberek gyógyításának fantasztikus folyamatában.

*Köszönöm a megerősítő beszélgetést!
2013. június*

KUN J. VIKTÓRIA

16 GYEREK: NÁLUK NEM FOGY A NÉPESSÉG

Egy telefon, húsz perc, és máris zsúfolásig tele az érdi ház. Ennyibe telik Király Ignácnak, hogy egy fotó erejéig kisebb családi tömeget verbuváljon. 16 gyermeke, 15 unokája és a férjek, feleségek pillanatok alatt betöltenek egy képet.

„Áron itthon van, Márta buliban volt, alszik, Anna most jött meg Erdélyből, kicsit szét van csúszva, Csaba, azt

hiszem a pincében. Robi... Apa, Robi itthon van? – kezdi a bemutatást Zsike, a mama. Törékeny, aprócska asszony, aki innen már kicsit bizonytalanul folytatja. – Marci... szerintem Marci is itthon van” – néz körül segélykérően. A látszólag bárki számára egyszerű kérdés, „ki van itthon?” a Király családnál komoly fejtörést okoz.

Folyamatos a jövés-menés, de képtelenség is fejben tartani a tizenhat gyerek, tizenöt unoka, vejek-menyek és a nagymama hollétét. Az évek óta rendszeresített naptár is csak az ünnepnapokban ad útmutatót, az mégiscsak kínos lenne, ha valaki kimaradna a köszöntésből.

Szinte minden nap piros betűs a Király családban, viszont a karácsony az egyetlen, amikor egyszerre mindenki, kötelezően itt van. Pedig Erzsébet és Ignác csak egy teljesen egyszerű, szép, szűk családot tervezett. Aztán az élet mást hozott...

Nem jött össze a papi nőtlenség

„Zsike mindössze tizenöt éves volt, amikor megismertem, a plébános kérte, hogy korrepetáljam latinból. Aztán én két évet Esztergomban a papneveldeben tanultam, majd Budapestre mentem doktorálni, csak nyaranta találkoztunk, csupán tudtunk egymásról, de szó sem volt semmiről” – kezdi Ignác. „A nagymama morzsolta csak a rózsafüzért, hogy adja a jóisten, hogy Ignác figyeljen föl rá” – veti közbe mosolyogva, szégyenlősen

Zsike. „Hát igen, Halásztelken nagy szó volt, hogy van egy fiatal teológus. Főiskola után egyébként cölibátus is fogadtam. Aztán sok-sok álmatlan éjszakát töltöttem ezzel a kérdéssel: jó pap, vagy jó papa legyenek? De nem tudtam elképzelni, hogy ne legyen családom. Végül Rómából kellett külön engedélyt kérni, hogy szentségi házasságra léphessek.

Akkor még nem volt se Zsike, se más, csak azt tudtam: gyerekekkel teljes az élet. Édesapám is nyolcgerekes családban nőtt föl, mi is hárman voltunk, így kerek a világ” – folytatja Ignác, aki már huszonöt volt, amikor végre udvarolni kezdett az akkor már húszéves Zsikének.

„A nyolcadik után a sarkamra álltam”

Nem terveztek semmit, csak hogy inentől együtt, anyagi egyszerűségben és lelki gazdagságban élnek. Aztán pillanatok alatt benépesült a család. „Először jött Gyuri (ő ma szakápoló, mentős), aztán Cecília (aki konduktor), majd Erzsébet, a negyedik Ignác – sorolja Zsike –, utána kicsit meginogtam, nem akartam többet, mondtam, ennyi volt.

De mégis babás lettem, nagyon nem örültem, de hát szó sem volt arról, hogy elvetessem. És megjött Árpád, aki egy tünemény, imádni való kisbaba volt, inentől aztán nagyon megjött a kedvünk.” „Ki kellett egyensúlyozni

a mérleget, kellett egy újabb lány” – mondja nevetve Ignác. És meg is lett Judit, majd Róbert, aki megint elbűvölte a Király családot. De hát mégse legyenek már heten, alig várták a következőt, és itt is volt Lilla. „A nyolcadik után viszont már a sarkamra álltam, és mondtam, hogy ebbe a házba nem férünk már, ide biztosan nem szülok többet” – folytatja a történetüket Zsike. És Ignác azonnal értett a szóból: nagyobb házba költöztek, mindent maguk és a közösség, barátok segítségével raktak össze, újítottak föl. Onnantól nem volt kifogás.

A 140 négyzetméteren már volt hely bőven, jutott Mártának, Eszternek, Benjaminnak, Matyinak és Csabinak is. „Csaba közepsúlyos fogyatékossgal született, ő a család örök Csabikája. Zsike mindig mondta, miért nem maradtok örökké gyerekek, olyan aranyosak vagytok így, hát teljesült a vágya” – próbálja oldani a Király család életének legnehezebb időszakának emlékét a családfő. Elfogadták, tudták, biztosan oka van annak, hogy Csabi így érkezett. „Nagyon sok mindenre megtanított minket és a gyerekeket is. Az »újabbakat« is: Annát, és végül Aront. Így lett teljes a létszám.

Azt ugyanis gondosan kigondolták: két év legalább legyen az első unoka és a legkisebb fiú között. S hogy hogyan telt az elmúlt 38 évük? Szigorú szabályokkal, szerényen, de a legnagyobb lelki békében.

Elég a Király gyerekből!

„Nekünk az élet hozta, hogy úgy is éljünk, amit a hitünk amúgy is diktál. Hogy valljuk, nem lehetünk annyira szegények, hogy ne tudjunk másoknak segíteni. Még ha sokszor úgy is néztünk ki, mint egy félhajléktalan csapat. Új ruhákra sosem tellett, folyamatos rotációban hordtak mindent a gyerekek, legfeljebb egy-egy cipőt kellett venni néha, ha pedig valamire nagyon-nagyon vágyott valamelyikük, arra voltak a nagyobb ünnepek, hogy azt megkaphassák.

Volt olyan tanárnő, aki be is vallotta, amikor végre kimerészkedett hozzánk, hogy addig azért nem jött, mert azt hitte, itt a feje tetején áll a ház, rumlis és koszos minden. Azt hitte, ennyi gyerekkel nem is lehet máshogy. Pedig igen. Zsike rendmániás, és mindig is szabályok szerint élünk, másként nem is lehet” – meséli Ignác. És az előírásokhoz mindenki mindig tartotta, tartja magát. „Például a 18 év alattiak 10-ig kaptak kimenőt, az idősebbeknek pedig még aznap kellett hazaérniük... persze vannak kivételes esetek” – kacsint a családfő.

Legutóbb például ő is kapott egy ukázt: lent, a műhelyében nem tölthet két óránál többet, mármint a munkaidőn kívül... már Zsike, na meg a még otthon élő „maradék” öt gyerek is igényli a figyelmet. „Ez az egyébként, amiért a legtöbb volt nálunk a panasz. Főleg Cili lázadt folyton, hogy nem törődünk eleget vele, sokszor ezért is tiltakoztak, hogy ne legyen már több Király gyerek. De hát az ember örül, ha egy ekkora

családot össze tud tartani, hogy minden rendezett legyen körülöttük, legyen tiszta ruha, étel, hogy ne fussunk ki a pénzből” – mondja már az asszony, aki a háznál az igazi karmester. Na, meg a pénzügyes, szinte mértani pontossággal tudja mindig is beosztani még az utolsó filléreket is.

„Megszoksz, vagy megszöksz”

Míg Királyék az életüket mesélik, lassan megtelik a ház. Ugyan csak három család fut össze az érdi otthonban, de a férjekkel, gyerekekkel népes kis kompánia verődik össze pillanatok alatt. A kert máris tele, a kicsik a házi játszóteret szállják meg azonnal, van itt gyereksírás, zsidobongás egy perc alatt. Ignác a házi meggyepálkáját hozza gyorsan az alagsori pincéből, büszkélkedik a legújabb szerzeményével. A terasz tele paradicsommal, befőzésre készülnek a lányok, mindenki talál magának feladatot.

Endi, Cili férje ecsettel a kezében a családi kenu felé veszi az irányt, otthonosan mozog itt mindenki, mintha mindig is a családhoz tartoztak volna. Péternek, Judit férjének Ignác a frissen készített lócát mutatja lent, ezt a most készülő kemencéjükhöz gondolta ki nekik.

Van egyébként Ignác lenti birodalmában minden, a hálósáktól a sátorig, a csocsóasztalon át tényleg bármit megtalálnak itt a gyerekek, ami egy háztartásban kellhet. Sőt még külön zeneszobát is kialakított az apa, ez itt a Király-zenekar (Révület) próbaterme, merthogy zenélnak is.

De csakis így lehet. Van szomorú tény is. Hiába ugyanis a szülői példa, az összetartás, már Királyéknál is volt három válás.

„Éreztük, szinte tudtuk előre, hogy ezek a házasságok nem tartanak sokáig. Egyszerűen nem tudtak beilleszkedni közénk. Ugyan próbálták kivonni a párukat tőlünk, de ez reménytelen. A mi kötelékünk sokkal, de sokkal erősebb mindennél” – mondja már Cili. S hogy lehet-e ugyanolyan szoros mind a tizenhat testvérrel a kötelék? Természetesen nem.

De ő például ezt tudatosan szervezi, munkát és energiát tesz abba, hogy lehetőleg mindenkivel szoros maradjon a kapcsolat. „Ha észreveszem, hogy valakivel lazul, azonnal keresem a módját, hogy csináljunk valamit közösen, nem engedem el azt, amit a szüleim felépítettek.”

Harmincnyolc év, tizenhat gyerek és rengeteg szeretet. És persze Ignác és Zsike, akik számára ma sincs olyan kérés, amire ne találnának azonnal megoldást. Mert akarnak, leginkább adni és segíteni. És persze példát mutatni.